

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

	Dnia 27 października 2023 r.
--	------------------------------

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogumiła Dzieciolowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Magdalena Bajerska

przy udziale Prokuratora Adama Kwaśnika

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 9.12.2022 r., 20.10.2023 r. sprawy

P. K. s. A. i M. z domu P., ur. (...)

w G., PESEL: (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od 27.11.2021 r. do 3.12.2021 r. w G. przy ul. (...), w sklepie H (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towaru sklepowego w postaci odzieży o łącznej wartości 1.149,85 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

oraz sprawy

L. P. s. M. i M. z domu W., ur. (...)

w G., PESEL: (...), karanego

oskarżonego o to, że:

w okresie od 27.11.2021 r. do 3.12.2021 r. w G. przy ul. (...), w sklepie H (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towaru sklepowego w postaci odzieży o łącznej wartości 1.149,85 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., **tj. o czyn z art. 278 § 1 kk**

o r z e k a :

oskarżonego **P. K.** uniewinnia od zarzucanego mu czynu;

oskarżonego **L. P.** uznaje za winnego czynu zarzucanego

mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem iż miał on miejsce w nieustalonym dniu

w drugiej połowie listopada 2021 r. a nadto eliminuje z opisu czynu, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu

z inną osobą, tj. występku z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk po zastosowaniu art. 37a § 1 kk w zw.

z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na

wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne

w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

kosztami postępowania w części dotyczącej uniewinnienia oskarżonego P. K. obciąża Skarb Państwa;

zasądza od oskarżonego Ł. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty i obciąża go wydatkami postępowania w kwocie 80 (osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 399/22

UZASADNIENIE

W niest ustalonym dniu w drugiej połowie listopada 2021 r. Ł. P. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia odzieży o łącznej wartości 1.149,85 zł ze sklepu H (...) mieszczącym się w (...) w G. przy ul. (...).

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. – 19 - 20, 106v – 107v, zeznania L. G. – k. 7 – 8, 108 – 108v, raport ze zdarzenia – k. 9./

W dniu 3 grudnia 2021 r. Ł. P. spotkał się z kolegą P. K.. Miał wówczas przy sobie w reklamówkach odzież pochodzącą m.in. z wskazanej wyżej kradzieży ze sklepu H (...), odzież z kradzieży ze sklepu (...) oraz zabawki z kradzieży ze sklepu (...) mieszczących się w (...), jak również odzież oznaczoną metkami (...). Z kolei P. K. miał przy sobie torbę owiniętą folią aluminiową, w której znajdowały się dwa klipsy antykradzieżowe. Mężczyźni na ul. (...) spotkali M. Ż. w towarzystwie (...). Ł. P. pytał M. R., czy chce kupić ubrania. M. R. zajrzała do reklamówki, w której zobaczyła odzież z metkami i klipsami.

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. – k. 19 - 20, 106v – 107, wyjaśnienia P. K. – k. 16 – 17, zeznania M. R. – k. 43 – 44, zeznania M. Ż. – k. 40 – 41./

Wówczas do wskazanych osób podjechał radiowóz. Policjanci wylegitymowali wszystkie wskazane osoby. M. Ż. i M. R. zostali ukarani mandatami karnymi za spożywanie alkoholu w miejscu objętym zakazem. Z kolei Ł. P. i P. K. zostali zatrzymani w związku z podejrzeniem dokonania kradzieży rzeczy ujawnionych przy Ł. P..

/dowody: wyjaśnienia oskarżonego Ł. P. – k. 19 - 20, 106v – 107, wyjaśnienia P. K. – k. 16 – 17, zeznania M. R. – k. 43 – 44, zeznania M. Ż. – k. 40 – 41, 177v, zeznania D. W. – k. 3 – 4, 108v – 109v protokoły zatrzymania osób – 12 – 15./

Odzież pochodząca ze sklepów H (...) i (...) oraz inne przedmioty ze sklepu (...) zostały zwrócone do wskazanych jednostek w (...) w G..

/dowody: zeznania D. W. – k. 3 – 4, zeznania L. G. – k. 7 – 8, 108 – 108v, zeznania K. K. (1) – k. 48, zeznania H. K. – k. 50./

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 13 kwietnia 2022 r., sygn. akt II W 283/22 Ł. P. został uznany winnym czynu polegającego na kradzieży odzieży o wartości 169,99 zł ze sklepu (...) w (...) w G., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

/dowód: odpis wyroku SR w Grudziądzu, sygn. akt II W 283/22 – k. 140./

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grudziądzu z dnia 17 marca 2022 r., sygn. akt II W 282/22 Ł. P. został uznany winnym czynu polegającego na kradzieży zabawek o wartości 179,98 zł ze sklepu (...) w (...) w G., tj. wykroczenia z art. 119 § 1 kw.

/dowód: odpis wyroku SR w Grudziądzu, sygn. akt II W 282/23 – k. 141./

Ł. P. i P. K. byli karani sędownie.

Ł. P. w sprawie Sądu Rejonowego w Grudziądzu, sygn. akt II K 217/22 został poddany badaniu sądowo – psychiatrycznemu i psychologicznemu przez biegłych lekarzy psychiatrów i biegłą psycholog.

/dowody: informacje z Krajowego Rejestru Karnego – k. 27 – 28, 101 – 104, odpisy wyroków – k. 58, 60 – 63, 142 – 151, opinia sądowa psychiatryczno – psychologiczna sporządzona w sprawie SR w Grudziądzu, sygn. akt II K 217/22 – k. 94 – 96./ \

Oskarżony **L. P.** konsekwentnie w toku postępowania przyznawał się do winy, opisując okoliczności kradzieży i wskazując, że dokonał jej sam.

Oskarżony **P. K.** nie przyznał się do winy, zaś w swych wyjaśnieniach skupił się na okolicznościach dotyczących zatrzymania.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom **L. P.** w zakresie w jakim przyznawał się do winy, opisał okoliczności kradzieży, a nadto w zakresie w jakim wskazywał, że dokonał jej sam, bez udziału **P. K.**. Wyjaśnienia **L. P.** były w tym zakresie stanowcze i konsekwentne, zaś w części w jakiej zaprzeczał współdziałaniu z **P. K.** spójne z wyjaśnieniami tego oskarżonego oraz zeznaniami **M. R.**, która wskazywała iż jeden z mężczyzn - „ten wyższy” (co w ocenie sądu wskazywało na **L. P.**, który jest bardzo wysokim, roslym mężczyzną) miał przy sobie reklamówkę z oryginalnymi ciuchami z metkami i klipsami.

Oskarżony **P. K.** stanowczo zaprzeczył swojemu sprawstwu, zaś zgromadzony materiał dowodowy okazał się niewystarczający, by podważyć jego wyjaśnienia. Wprawdzie **P. K.** został zatrzymany razem z **L. P.** i miał przy sobie torbę owiniętą w folię aluminiową w której znajdowały się dwa klipsy antykradzieżowe, to jednak odzież została znaleziona w torbach **L. P.**, co jasno wynikało nie tylko z wyjaśnień oskarżonych, ale i zeznań **D. W.**. Zeznania świadków **M. Ż.** i **M. R.** w żaden sposób nie potwierdzały udziału **L. P.**, bowiem z ich depozycji nie wynikało, by **P. K.** w jakikolwiek sposób wypowiadał się na temat odzieży zatrzymanej następnie przez funkcjonariuszy Policji, zaś moment kradzieży rzeczy nie został również ujawniony na zabezpieczonych w sprawie zapisach monitoringu.

W ocenie sądu także zeznania **D. W.** nie stanowiły wystarczającego dowodu, by owe wyjaśnienia podważyć. Zaznaczyć należało, iż świadek w swych pierwszych wyjaśnieniach ogólnie wskazał, że: „Podczas rozmowy z zatrzymanymi ustalono, że **P.** oraz **K.** dokonali kradzieży odzieży ze sklepów znajdujących się w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w G.”. Niemniej jednak zaznaczyć należało, iż z zeznań tych nie wynikało bynajmniej, czy taką informację zgodnie przekazali obaj mężczyźni, czy też ich źródłem był jeden z nich, a jeśli tak to który. Z kolei podczas rozprawy świadek skonfrontowany z treścią tych zeznań wskazał, że nie pamięta, kto konkretnie mówił, że kradzieży dokonali **P.** i **K.**, bowiem on sam był wówczas kierowcą i skupiał się na prowadzeniu. Z kolei odnosząc się do notatki sporządzonej przez siebie dodał, że nie pamięta, czy obaj mężczyźni wskazali Galerię (...) jako źródło kradzieży czy też jeden z nich. W pozostałym zaś dotychczas nieomówionym zakresie sąd nadał walor wiarygodności zeznaniom **D. W.**, bowiem w tym zakresie nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a nadto korespondowały ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie miał powodu, by kwestionować zeznania świadków **M. R.**

i **M. Ż.**, którzy opisywali okoliczności interwencji funkcjonariuszy Policji co do zasady zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonych.

Sąd ocenił zeznania **L. G.** jako jasne, wewnętrznie spójne, korespondujące z wyjaśnieniami **L. P.**, a w konsekwencji wiarygodne. W ocenie sądu świadek omyłkowo wskazała łączną wartość rzeczy, co stanowiło powielenie omyłki z dokumentu w postaci raportu ze zdarzenia (k. 9). Zsumowanie wartości rzeczy prowadziło bowiem do wniosku, iż ich łączna wartość wynosiła 1.149,85 zł.

Zeznania świadków **I. Z.**, **K. K. (1)**, **H. K.** nie miały istotnego znaczenia dla sprawy, przy czym sąd nie miał powodów by zakwestionować ich wiarygodność.

Sąd podzielił wnioski opinii sądowej psychiatryczno – psychologicznej sporządzonej w sprawie Sądu Rejonowego w Grudziądzu, sygn. akt II K 217/22 dotyczącej **L. P.**, albowiem w ocenie sądu była jasna, pełna i wewnętrznie niesprzeczna. Sąd doszedł do wniosku, iż nie było potrzeby przeprowadzenia opinii sądowo – psychiatrycznej na potrzeby niniejszego postępowania. Otóż w przywołanej sprawie biegli lekarze psychiatrzy

i biegła psycholog opiniowali co do czynu o tożsamym charakterze jak zarzucony w niniejszej sprawie, który miał mieć miejsce ok. 2 miesiące przed czynem zarzuconym w niniejszej sprawie, jednakże została wydana w oparciu o badanie przeprowadzone w dniu 23 lutego 2022r. (a zatem a zatem ok. 3 miesiące po dacie czynu zarzuconego w niniejszej sprawie). We wskazanej opinii biegli nie wskazali na jakiegokolwiek wątpliwości co do poczytalności oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy w postaci dokumentacji medycznej oskarżonego Ł. P., protokołów zatrzymania oskarżonych, protokołów odtworzenia zapisów monitoringu, odpisów wyroków oraz informacji z Krajowego Rejestru Karnego, bowiem ich treść, jak i autentyczność nie były kwestionowane w toku postępowania. Sąd nie miał wątpliwości co do autentyczności zabezpieczonych nagrań z monitoringu, jednakże nie miały one żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W odniesieniu do dokumentu w postaci raportu ze zdarzenia (k. 9) zastrzeżenia budziła jedynie wskazana tam łączna wartość rzeczy, przy czym w ocenie sądu stanowiła ona wynik oczywistej omyłki rachunkowej.

P. K. i Ł. P. zostali oskarżeni o to, że w okresie od 27.11.2021 r. do 3.12.2021 r. w G. przy ul. (...), w sklepie H (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towaru sklepowego w postaci odzieży o łącznej wartości 1.149,85 zł, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

W ocenie sądu okoliczności dotyczące zatrzymania **P. K.** w towarzystwie (...) i ujawnienia przy nim torby owiniętej w folię aluminiową oraz dwóch klipsów antykradzieżowych w powiązaniu z treścią pierwszych zeznań D. W. były niewystarczające do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za udział w kradzieży rzeczy ujawnionych przy Ł. P. w sytuacji, gdy dowody w postaci wyjaśnień oskarżonych wspartych zeznaniami M. R. temu przeczyły, a na zabezpieczonym w sprawie monitoringu nie zarejestrowano kradzieży opisanej w akcie oskarżenia. Z kolei same zeznania D. W. nie pozwalały na precyzyjne odtworzenie informacji uzyskanych w trakcie rozpytania, a w szczególności co do tego, który z mężczyzn miał ich udzielić. Ponadto owo wynikające z pierwszej relacji świadka ustalenie co do tego, że „P. oraz K. dokonali kradzieży odzieży ze sklepów znajdujących się w Centrum Handlowym (...) przy ul. (...) w G.” opierało się na rozpytaniu osób, które były podejrzewane o jej dokonanie i którym następnie postawiono zarzuty, zaś materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, iż w chwili owego rozpytania Ł. P. i P. K. byli pouczeni o prawie do nieudzielania odpowiedzi na pytania, które mogłyby narazić ich na odpowiedzialność karną. D. W. wskazał w treści swych zeznań, iż z reguły poucza o tej kwestii przed rozpytaniem, ale nie pamięta jak było w tym przypadku, co z kolei korespondowało z jego stwierdzeniem, iż był kierowcą i skupiał się na prowadzeniu, a także wyjaśnieniami Ł. P., który wskazał, iż bynajmniej przed rozpytaniem nie został pouczone o prawie do milczenia. W takiej sytuacji wykorzystanie przy czynieniu ustaleń faktycznych w sprawie wypowiedzi oskarżonego uczynionych wobec policjantów stanowiłoby w ocenie sądu naruszenie prawa oskarżonego do niedostarczania dowodów przeciwko sobie, gwarantowanego w szczególności przez art. 6 ust. 1 EKPCz. Sąd Najwyższy przywołując orzeczenie ETPCz w sprawie Z. przeciwko Rosji (wyrok z dnia 18 lutego 2010 r., nr skargi (...), w której chodziło o dowodowe wykorzystanie wypowiedzi osoby oskarżonej następnie o kradzież paliwa, uczynione wobec policjantów, którzy zatrzymali auto owej osoby do kontroli i zadali pytanie o pochodzenie przewożonych tam zbiorników z paliwem, co do których przyznała ona wówczas, że pochodzą z kradzieży) stwierdził, iż nie jest w tej sytuacji istotne, że danej osobie nie przedstawiono zarzutów. W momencie bowiem gdy organy ścigania powzięły przypuszczenie o możliwości popełnienia przez daną osobę czynu zabronionego i podejmują wobec niej czynności, po stronie takiej osoby aktywują się gwarancje z art. 6 EKPCz, przy czym Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że dotyczy to zarówno wypowiedzi mających miejsce na skutek indagowania przez funkcjonariuszy, jak i wypowiedzi spontanicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2022 r., III KK 172/21, Lex nr 3367987). W literaturze wskazuje się, że nawet jeżeli osoba podejrzana dobrowolnie, czy wręcz spontanicznie, przekazała pewne informacje organom ścigania, to skoro nie była ona pouczone, że może zachować milczenie, brak jest pewności co do tego, czy miała ona świadomość ewentualnych negatywnych konsekwencji tego, co mówi. To jest zaś warunkiem uznania takich oświadczeń za w pełni dobrowolne. Prowadzi to do wniosku, że jej oświadczenia nie mogą być dowodowo wykorzystane na jej niekorzyść. Pouczenie o prawie do milczenia jest warunkiem sine qua non dopuszczalności dowodowego wykorzystania oświadczeń osoby podejrzanej jako dowodu obciążającego. Zakaz ten w pełni odnosi się również do przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji, który dokonali czynności z taką osobą (S. Steinborn, Status osoby podejrzanej w procesie karnym z perspektywy

Konstytucji RP (Uwagi de lege lata i de lege ferenda), [w:] P. Kardas, T. Sroka, W. Wróbel (red.), Państwo prawa i prawo karne. Księga jubileuszowa Profesora Andrzeja Zolla, Warszawa 2012, s. 1794-1797). W tej sytuacji też nie miałby zastosowania do takich dowodów art. 168a kpk, sanujący poniekąd naruszenie przepisów postępowania, które ma miejsce przy pozyskaniu dowodu, jednakże tylko naruszenie przepisów rangi ustawowej; jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie art. 168a kpk nie może stanowić podstawy prawnej przeprowadzenia dowodu uzyskanego z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego, jeżeli przeprowadzenie takiego dowodu czyniłoby proces nierzetelnym w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2019 r., IV KK 328/18, OSNKW 2019, nr 8, poz. 46). Stąd też sąd podstawą swych ustaleń nie uczynił zeznań D. W. dotyczących informacji uzyskanych podczas rozpytania Ł. P. i P. K..

W konsekwencji sąd uniewinnił oskarżonego P. K. od zarzuczonego mu czynu. Już na marginesie wskazać można, iż w dniu 3 grudnia 2021 r. przy Ł. P. ujawniono również odzież pochodzącą z kradzieży ze sklepów (...), za które Ł. P. został ukarany w sprawach tutejszego sądu o sygn. akt II W 282/22 i II W 283/22, przy czym w sprawach tych wnioski o ukaranie – odmiennie niż w sprawie karnej – skierowano wyłącznie przeciwko Ł. P., nie zarzucając mu współdziałania z inną osobą.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawiał natomiast wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego **Ł. P.**. Wszak to w torbach ujawnionych przy oskarżonym znajdowała się odzież ze sklepu H (...) rozpoznana przez kierownika sklepu (...), zaś sam oskarżony przyznał się do jej kradzieży i złożył wyjaśnienia w tym zakresie. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budziło wątpliwości, iż oskarżony działał motywowany chęcią dokonania zaboru rzeczy w celu ich przywłaszczenia.

Mając na uwadze, iż świadek L. G. nie była w stanie wskazać daty kradzieży, zaś czyn nie został ujawniony na zapisie monitoringu, sąd opierając się na wyjaśnieniach oskarżonego ustalił, że miał on miejsce w nieustalonym dniu w drugiej połowie listopada 2021 r. Zważywszy zaś na poczynione rozważania sąd wyeliminował z opisu czynu przypisanego oskarżonemu działania wspólnie i w porozumieniu z P. K..

W konsekwencji sąd uznał oskarżonego Ł. P. winnym czynu z art. 278 § 1 kk.

Sąd w oparciu o przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 października 2023 r. zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego po zastosowaniu art. 37a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd uwzględnił, iż oskarżony był dotychczas karany sędownie za przestępstwa przeciwko mieniu. Z kolei do okoliczności łagodzących sąd zaliczył przyznanie się oskarżonego do winy, jak również to, iż odzież została zwrócona pokrzywdzonemu, jak i stosunkowo niewielką wartość przedmiotu kradzieży. Mając na uwadze wskazane okoliczności, sąd zdecydował się dać szansę oskarżonemu, porzestając na wymierzeniu z zastosowaniem art. 37a § 1 kk kary o charakterze wolnościowym, zaś w ocenie sądu kara w takim wymiarze ma szansę spełnić cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego. Zdaniem sądu wykonanie tej kary uświadomi oskarżonemu konieczność poszanowania cudzej własności.

Sąd nie orzekł obowiązku naprawienia szkody, bowiem odzież została zwrócona pokrzywdzonemu. Ponadto sąd nie orzekł innego środka karnego (ponownie zgodnie z wnioskiem oskarżyciela publicznego), albowiem art. 37a § 1 kk w aktualnym brzmieniu nie nakłada na sąd takiego obowiązku, co z kolei czyniło aktualne przepisy korzystniejszymi dla oskarżonego.

Sąd w związku z uniewinnieniem oskarżonego P. K. orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.

Z kolei w zakresie kosztów dotyczących oskarżonego Ł. P. sąd na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonego koszty sądowe, bowiem jest on młodym mężczyzną zdolnym do pracy i podejmuje się prac dorywczych.